

Com recordeu l'Hospital i com el veieu ara?

Amb motiu de la celebració del 75è aniversari de l'edifici històric del nostre Hospital, el dBaB ha demanat a algunes de les persones que formen part de la seva història que ens expliquin com recorden l'Hospital i com el veuen ara.

Mn. Blai Blanquer
va ser patró de la
Fundació Hospital/Asil
durant divuit anys.

L'any 1979 vaig conèixer un grup humà jove d'esperit i tan emprenedor que engegava projectes magnífics, els quals es realitzaven mal que bé amb els pocs recursos econòmics de què es disposava. Aquells homes i aquelles dones parlaven de deutes de molts zeros sense perdre la calma, perquè coneixien les necessitats sanitàries de la ciutat i la comarca i estaven convençuts que la força de la raó acabaria imposant-se.

A més, el tret visible d'aquest col·lectiu era un elevat consens que li donava embranzida: la il·lusió per la feina ben feta. Aquell seny i aquella rauxa van tirar endavant la institució: quan jo vaig arribar, el "pavelló nou" encara era recent i s'acabava d'entrar a la XHUP amb totes les conseqüències. Aquesta opció cal agrair-la a unes dones i uns homes lúcids que amb un gest innovador i generós van obrir a l'Hospital les portes del futur.



Aquest centre ha conreat un valor que ha rebut diversos noms segons els seus successius

portaveus: el to familiar de la institució, el tracte personalitzat que tant necessita el que es troba disminuït pel sofriment propi o dels seus. Aquest valor emblemàtic va superar –no sense dificultat– la sorpresa davant les noves malalties. Aquest valor fa que el modern Hospital General de Granollers sigui coherent amb els seus orígens.

En la represa de la vida democràtica, la societat civil i la funció política van anar perfilant el seu paper. La relació mútua va passar per inevitables crisis d'adolescència que si van afectar poc la institució va ser gràcies a la maduresa del personal de la casa: una plantilla que anava creixent i que també ha hagut de fer l'aprenentatge de la sindicació moderna.

Durant els anys passats, l'engalzament jurídic de l'Hospital amb el conjunt de la societat ha passat de legalitat a legalitat al ritme dels canvis que ha ocasionat la legislació general, la llei catalana de fundacions i la reforma dels estatuts de la Fundació Hospital/Asil, que –encara que massa tard– ha aproximat la institució a la ciutat real.

Ara l'Hospital no el veig, perquè visc a pocs minuts de tren de diverses ciutats amb grans centres hospitalaris. Això em confirma que Granollers té molta sort.

M'afiguro que avui l'Hospital ha d'encaixar el repte del seu creixement i procurar que no perjudiqui la qualitat de les relacions humanes, tant entre el personal sanitari com en la relació amb els pacients.

Per això la incorporació relativament recent de la UCI i de les cures paliatives em sembla que comporta l'assimilació d'un concepte més seriós del servei, que no pretén ser una eufòrica màquina de salut sinó acompanyar tot el procés vital, que inclou la naixença i la mort com a components de la vida.

Considero, per tant, que relançar els serveis religiosos amb una pastoral sanitària posada al dia entra en la lògica d'un hospital de futur, que enllesteix amb cirurgia ambulatòria les malalties ara banals per centrar l'atenció en els grans conflictes que afecten profundament la persona i el sentit de l'existència.

Finalment, suposo que la crisi general de les finances de la Seguretat Social ens obligarà a gratar-nos la butxaca. En conseqüència, haurem de deixar de parlar amb la boca petita d'això dels "serveis socio-sanitaris", que costa tant de pronunciar, i parlar obertament de solidaritat horitzontal.

En això la Fundació podrà retrobar la seva més genuïna identitat, ja que des del començament tenia per objectiu tenir cura dels "pobres de Nostre Senyor Jesucrist". Si no recordo malament, aquesta és una àrea que va quedar poc desenvolupada en els nous estatuts de la Fundació, que la realitat pot apressar a renovar sense tardar gaire.

Carmen Molero
va treballar al Servei
d'Hostaleria des de
l'any 1972 fins el 1991.

Abans érem com una família, tots ens coneixíem perquè hi havia menys personal. Ara l'Hospital ha canviat: s'ha fet molt gran i hi treballa molta gent.



Jo vaig començar a treballar aquí quan es van inaugurar els dos primers pisos de l'edifici nou. Al cap de poc, ja van començar a aixecar-se les altres quatre plantes (que vaig netejar amb algunes companyes). El primer lloc on vaig fer la neteja va ser a les habitacions de cirurgia, però de seguida ja em vaig encarregar dels despatxos, que és el que vaig continuar fent fins que vaig plegar.

Per a mi l'Hospital ho és tot, hi he passat moltes hores i en guardo molt bon record. Quan vinc i veig els que havien estat els meus companys és com si tornés a casa, tinc molt bona relació amb tots ells i molt bones amistats.

Estic molt agraïda a l'Hospital, on tothom s'ha portat molt bé amb mi, tant les monges com totes les altres persones que hi treballen.